

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 511/21

לפני: כבוד המשנה לנשיאה נ' הנדל
כבוד השופט י' אלרון
כבוד השופט א' שטיין

המערער: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה ב-
תפ"ח 53451-12-16 מיום 28.10.2020 שניתן על ידי סג"נ
ד' סלע והשופטים: א' לוי ו-ע' קוטון

תאריך הישיבה: י"ח בכסלו התשפ"ב (22.11.2021)

בשם המערער: עו"ד שקד עידן

בשם המשיבה: עו"ד חיים שוייצר

פסק-דין

(גרסה לא מלאה – פסק הדין המלא אסור בפרסום)

השופט י' אלרון:

1. לפנינו ערעור על הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופטים: סגנית הנשיא ד' סלע, א' לוי, ו-ע' קוטון) ב-תפ"ח 53451-12-16 מיום 28.10.2020, ומיום 30.11.2020, בהתאמה, בגדרם הרשיע את המערער, ברוב דעות, לאחר שמיעת ראיות, בעבירת רצח בכוונה תחילה. כן הורשע המערער, פה אחד, בעבירות של שיבוש מהלכי משפט והאזנת סתר.

בגין עבירות אלו, הושת על המערער מאסר עולם, פיצוי לילדי המנוח, לאלמנתו ולאימו, בסכום כולל של 258,000 ש"ח.

עיקרי עובדות כתב האישום

2. על פי המתואר בכתב האישום, המנוח התגורר יחד עם אשתו וילדיו בבית הנמצא בשכונת לביתו של המערער. בתקופה שקדמה לאירוע מושא כתב האישום [...].

בהתאם לכתב האישום, במהלך חודש מאי 2016, המערער האזין לשיחות הפרטיות של המנוח, ולשם כך התקין במכשירו הסלולארי של האחרון תוכנת ריגול, המאפשרת להאזין לשיחות הטלפון שלו, ללא ידיעתו של המנוח וללא ידיעתם של אלה ששוחחו עימו. המערער האזין במשך תקופה לשיחות, הקליט חלק מהן ושמר אותן במחשבו הנייד של אחיו. באחת השיחות להן האזין המערער, הוא שמע את המנוח מתבטא כי בכוונתו "לזיין" את אחותו של המערער.

במהלך שנת 2016, כך על פי כתב-האישום, [...].

למערער נודע במהלך חודש אוגוסט של אותה שנה, כי המנוח התנגד לחזרתו לעבודה במפעל בו עבד בעבר, יחד עמו.

בעקבות המתואר לעיל, במהלך חודש נובמבר 2016, גמלה בלב המערער ההחלטה להמית את המנוח.

ביום 30.11.2016, בסמוך לשעה 22:00 בלילה, יצא המערער מביתו לשם מימוש החלטתו, והגיע למסעדה בה עבדו אחיו ד' ובנו של המנוח. המערער פגש באחיו וביקש ממנו לעכב את חזרתו של בן המנוח לביתו. לשם כך, המערער אף רכש שישה בקבוקי בירה עבור אחיו ובן המנוח על מנת שישתו אותם לאחר סיום העבודה. לאחר מכן שב המערער אל ביתו.

באותו הערב, סמוך לשעת חצות, המערער החליף את בגדיו, עטה על פניו מסכה מאולתרת, אותה הכין יום קודם, נטל סכין לחיתוך בשר, בעלת להב באורך של כ-16 ס"מ, ויצא מביתו בכוונה לממש את החלטתו. לשם כך, המערער נכנס לחצר בית המנוח והמתין בסמוך לשער הכניסה לחצר, לחזרת המנוח מהמפעל.

על פי כתב האישום, סמוך לשעה 00:30, הגיע המנוח בהסעה מהמפעל ונכנס לחצר ביתו. אז התנפל עליו המערער ודקר אותו באמצעות הסכין מספר דקירות: דקירה בקדמת החזה משמאל, דקירה בגבול בין החזה ובין השחי השמאלי, דקירה בבטן מימין,

דקירה בגוו משמאל, ומספר דקירות בזרוע משמאל. כתוצאה מהדקירות, המנוח התמוטט על הקרקע, ונפטר בסמוך לאחר מכן.

בהמשך לכך, נמלט המערער לכיוון ביתו, כשבדרכו השליך את הסכין. בהגיעו לביתו, פשט את בגדיו ושרף אותם בקמין.

מותו של המנוח נגרם בעקבות שני פצעי דקירה בחזה שדקר אותו המערער. פצע דקירה בקדמת החזה משמאל, ופצע דקירה בגבול בין החזה ובין השחי השמאלית. כל אחד משני פצעי דקירה אלו היה קטלני בפני עצמו.

הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי

3. בית המשפט המחוזי הרשיע את המערער, לאחר שמיעת ראיות, ברוב דעות (השופטים א' לוי ו-ע' קוטון), ברצח בכוונה תחילה, עבירה לפי סעיף 300(א)(2), בצירוף סעיף 301 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), נגד דעתה החולקת של סגנית הנשיא ד' סלע, אשר סברה כי יש לזכות את המערער מחמת הספק מעבירת הרצח, ולהרשיעו בביצוע ניסיון לרצח, ובחבלה חמורה בנסיבות מחמירות.

כמו כן, המערער הורשע פה אחד בעבירות של שיבוש מהלכי משפט, עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין; ובהאזנת סתר, עבירה לפי סעיף 2(א) לחוק האזנת סתר, התשל"ט-1979.

4. בתשובתו לאישום, המערער הודה בעבירה של האזנת סתר למנוח, וכפר לחלוטין בביצוע עבירת הרצח ושיבוש מהלכי משפט. בפתיחת המשפט, טען המערער טענת זוטא ולפיה הודאתו במשטרה בביצוע המעשים המיוחסים לו נבעה מלחצים פסולים שהופעלו עליו על-ידי החוקרים, אשר הבטיחו לו כי ישחררו את אחיו [...] (לאחר שנעצר על-ידי המשטרה סמוך למעצרו של המערער). בית המשפט הוסיף בהקשר זה, כי בהודעתו הראשונה וכן בסיכומיו, המערער העלה טענת אליבי, לפיה במועד האירוע הוא ישן בביתו, וכלל לא הגיע לזירת הרצח.

5. בית המשפט המחוזי קבע בהכרעת דינו, פה אחד, כי המערער גמלה בליבו ההחלטה לרצוח את המנוח וּחפץ במותו. לשם כך ביקש מאחיו ד' לעכב את בן המנוח מלשוב הביתה, הגיע בליל האירוע לחצר בית המנוח, לאחר תכנון והכנה, כשהוא רעול פנים ובידו סכין לחיתוך בשר, וארב לו. כאשר חזר המנוח מעבודתו ונכנס לחצר ביתו, המערער דקר אותו מספר דקירות וברח מהמקום. נקבע כי המנוח נפל על הקרקע ומת

מפצעיו זמן קצר לאחר שנדקר. עוד נקבע, כי המנוח נמצא שרוע בחצר על ידי בנו, אשר אף הוא חזר מעבודתו והגיע מיד אחריו, כשהוא מזעיק את בני משפחתו למקום.

6. בטרם אבחן את הראיות, אבהיר על אודות המחלוקת שנפלה בין שופטי בית המשפט המחוזי, כפי שבאה לידי ביטוי בהכרעת הדין, ואשר התייחסה לסוגיה העובדתית בדבר סיבת המוות של המנוח.

מקור המחלוקת בפער שבין התיאור המופיע בדו"ח הפתולוגי שהוגש לבית המשפט (מוצג ת/197) (להלן: הדו"ח הפתולוגי), ולפיו בגופת המנוח נמצאו בין שבע לשמונה דקירות, ביניהן שתיים קטלניות, שכל אחת מהן לבדה יכולה לגרום למותו של המנוח; לבין הודאותיו של המערער במשטרה, במסגרתן הודה במספר דקירות קטן יותר – בין שתיים לשלוש דקירות.

7. גרעין המחלוקת נבע מהשאלה האם הפער שבין מספר הדקירות כפי שהוא מופיע בדו"ח הפתולוגי, לבין מספר הדקירות בהן המערער הודה בחקירתו במשטרה, מקים ספק סביר בדבר אפשרות התקיימותו של תרחיש חלופי – ולפיו, בין יציאתו של המערער מחצר הבית לבין כניסתו של בן המנוח לחצר, [...].

בהתאם לחוות דעתה של שופטת המיעוט, סגנית הנשיא ד' סלע, מדובר בתרחיש המערער ספק סביר באשמתו של המערער, ולפיכך היא סברה שיש לזכותו מחמת הספק מעבירת הרצח כאמור. בהתאם לחוות דעתה, נותר ספק בשאלה האם הדקירות שהספיק המערער לדקור את המנוח, לפני שנמלט מחצר ביתו, היו הדקירות הקטלניות המצוינות בדו"ח הפתולוגי.

בעניין שאלת היתכנותו של התרחיש החלופי האמור, הצטרף השופט ע' קוטון לחוות דעתה של שופטת המיעוט, וקבע כי קיימת אפשרות שאינה בלתי סבירה לחלוטין, כי מקורן של חלק מהדקירות אינו מצוי בפעולות המערער עצמו. עוד נקבע בחוות דעתו, כי הוא אינו שולל תרחיש חלופי, אשר לפיו המערער [...].

עם זאת, קבע השופט ע' קוטון, כי על בסיס הודאתו של המערער במסגרת השחזור, ניתן לקבוע מעבר לכל ספק סביר, כי אחת מהדקירות שדקר המערער את המנוח, דקירה המכונה בדו"ח הפתולוגי "דקירה ב'5", קטלנית בפני עצמה. לפיכך, קבע שופט זה כי ניתן להרשיע את המערער בעבירת הרצח, גם אם הוא דקר רק את הדקירות בהן הודה בשחזור, ואת שאר הדקירות [...].

לעומת זאת, שופט הרוב, השופט א' לוי, לא הצטרף לאפשרות היתכנותו של התרחיש החלופי, וסבר כי מדובר בתרחיש דמיוני, מרוחק, ולא ריאלי, הנסמך על השערות בלתי מבוססות; ולפיכך אינו מקים ספק סביר בשאלת אחריותו המלאה של המערער לרצח המנוח.

8. כעת אפנה לבחינת הראיות, שעל בסיסן מושתתת הרשעת בית המשפט המחוזי. הרשעת המערער נסמכה בעיקרה על הודאותיו בחקירתו במשטרה; על השחזור שבוצע על ידו בזירת הרצח; על אימוץ גרסתו של ד', אחיו; על אימוץ גרסתו של בן המנוח; על התרשמות מעדות המערער בבית המשפט, ומהפרטים המוכמנים שמסר; וכן על דחיית טענת האליבי שהעלה המערער, לפיה בליל הרצח שהה בביתו וישן. הכל כפי שיפורט להלן.

9. בית המשפט עמד על כך שבחקירותיו הראשונות במשטרה, כפר המערער במעורבותו ברצח המנוח ועמד על כך שהוא חף מפשע. לצד זאת, סיפר לחוקרי המשטרה [...] ועל הסכסוך הממושך שהיה בינו לבין המנוח, אשר אותו תיעב. רק בחקירתו השביעית במשטרה, מיום 11.12.2016, ולאחר שהחוקרים דיברו על ליבו ותיארו בפניו את קשייו של אחיו [...] בהיותו במעצר, הודה המערער במעשה הרצח מראשיתו ועד סופו, תוך מתן הסבר למניעים בגינם ביצע את המעשה.

עוד תואר בהכרעת הדין על אודות הודאתו של המערער, אשר סיפר כיצד הצטייד בסכין וברעלה, דקר את המנוח שתיים-שלוש דקירות, ונמלט בריצה מהמקום מפני ששמע את קולו של בן המנוח מחוץ לשער החצר. עוד תיאר המערער את כיוון בריחתו, סיפר כי השליך את הסכין ששימשה אותו, וכן כיצד שרף בקמין שבביתו את הבגדים שלבש, את נעליו, ואת הכפפות שהיו על ידיו (מוצגים ת/151 ו-ת/154).

10. בית המשפט המחוזי אף התייחס לתצלום הסכין שנמצאה בנתיב הבריחה של המערער, שעליה נמצא פרופיל ד.נ.א. התואם את זה של המנוח (מוצג ת/153). נקבע כי המערער זיהה את הסכין שצולמה כסכין אותה הביא מביתו, ואשר שימשה אותו לביצוע העבירה.

11. עוד התייחס בית המשפט למזכר שערך אחד החוקרים (החוקר ס'), לגבי דברים שאמר לו המערער בשפה הערבית, במהלך החקירה השביעית, כאשר שטף את ידיו לאחר שיצא מהשירותים (להלן: האמרה ליד הכיור):

”גם אם יקום לתחייה אני ארצח אותו, וגם שיקום עוד פעם אני ארצח שוב, וגם אם יקום עוד פעם לתחייה

אני ארצח אותו, לבן אדם הזה, שאמר שרוצה לזיין את אחותי הקטנה שהיא דתייה, אני בחיים לא אסכים שיפגעו לי בכבוד" (מוצג ת/165, עמ' 32 להכרעת הדין).

נקבע כי לאחר החקירה השביעית (חקירת ההודאה) ביצע המערער גם שיחזור, בהתאם לגרסה שמסר בהודאתו. השיחזור צולם והוקלט במלואו (מוצג ת/147).

לאחר הודאתו של המערער בהמתת המנוח, שוחרר אחיו של המערער [...] ממעצרו. בית המשפט עמד על כך, כי גם אחרי שחרורו, המערער עמד על הודאתו וחזר על גרסתו מיום 11.12.2016, אותה מסר בחקירתו השביעית.

12. בית המשפט המחוזי קבע כי הודאתו של המערער במשטרה היו מהימנות, כפי שאף יפורט להלן. לעומת זאת, ביחס לעדות המערער בבית המשפט נקבע כי גרסתו לקתה בחוסר מהימנות:

"לא ניתן להסתמך על עדותו של הנאשם [המערער – י' א'] בבית המשפט ביחס לנסיבות שהביאו להודייתו בגרימת מותו של המנוח; ככלל, לקתה גרסתו של הנאשם בעדותו בחוסר מהימנות שנבע בין השאר ממגמתיות, חוסר קוהרנטיות, חוסר עקביות, הן לגבי הודיותיו, הן לגבי השחזור, והן לגבי המניעים שעמדו בבסיס מעשיו ודבריו." (עמ' 162 להכרעת הדין).

13. בהתייחסו לטענות הזוטא שהעלה המערער, בחן בית המשפט בהרחבה את מצבו של המערער בעת מסירת הודאתו, בהתחשב בלחץ הפסיכולוגי שהופעל עליו, ואף בחן את ההבטחה שקיבל מהחוקרים כי אם יודה, ישחררו את אחיו [...] מהמעצר, והגיע לכלל מסקנה כי החוקרים נקטו בשיטת חקירה שיש בה "תרגילי חקירה", וכי "ההפרה של כללי החקירה התקינה אינה מן החמורות". לעניין ההבטחה נקבע, כי "יש קושי להתרשם כי יכולת הבחירה של הנאשם [המערער – י' א'] השתבשה מהותית עד כדי הודיית שווא באישום ברצח." (עמ' 194 להכרעת הדין). בנוסף הודגש, כי אף אם קיימת אי נוחות מההבטחה, לא היה מדובר בהבטחה לשחרר את המערער עצמו אם יודה, ואף מטעם זה נקבע כי מידת הפגיעה בהגינות ההליך לא היתה גבוהה.

14. בית המשפט אף קבע כי בהודאת המערער היו סימני אמת ותיאוריו היו מוחשיים ומפורטים. כך נקבע כי המערער מסר בהודאתו תיאור מפורט על אודות מעשיו בערב הרצח – תיאר את השיחה עם בן המנוח, את רכישת הבירות, [...] בית המשפט אף התייחס לכך שהמערער פרש בפני חוקריו את הלך מחשבתו – סיפר כי הכין רעלה יום קודם לכן והחביא אותה, ואף תיאר כיצד הכין אותה בעצמו "מחולצת אימון נמתחת".

נקבע כי "מדובר בפרט שולי לכאורה, אך הוא מלמד על התעסקותו של הנאשם [המערער – י' א'] ברצח המתוכנן, ומקנה אותנטיות לסיפור." (עמ' 200 להכרעת הדין).

15. בית המשפט אף למד על סימני האמת מהדברים שאמר המערער בסערת רגשות מחוץ לחדר החקירות, כששטף את ידיו לאחר שיצא מהשירותים, בפני החוקר ס' (האמרה ליד הכיור, שתוארה לעיל). נקבע כי מדובר בהודאה ספונטנית בפני החוקר, אשר בדיוק יצא מחדר החקירות כדי להביא אוכל ושתייה. בית המשפט ראה בכך אשור להודאת המערער בכוונתו לרצוח את המנוח וברציחתו.

עוד נקבע כי בסוף החקירה השביעית, חקירה בה מסר המערער את הודאתו, "נטל המערער אחריות מלאה ובלעדית להמתת המנוח, משהודיע לחוקרים כי הוא תכנן וביצע את המעשה לבדו, מבלי שאיש ידע או עזר לו, וידע היטב כי עסקינן ברצח." (עמ' 219 להכרעת הדין). בהקשר זה ציין בית המשפט כי המערער הודה בהמתת המנוח, זאת אף לאחר שהתייעץ עם עורך דינו מספר שעות לפני כן, כפי שאף אישר אז עורך דינו.

16. בהתייחסו לטענת האליבי של המערער, קבע בית המשפט המחוזי כי ממצלמות האבטחה עולה שהמערער חזר לביתו רק בסביבות השעה 23:00 בלילה, [...] כמעט עד השעה 24:00 בלילה. נקבע כי ממצאים אלה סותרים את גרסתו לפיה ישן מרגע שהגיע הביתה מהמסעדה עד אשר הגיעו השוטרים לביתו. אף גרסתו של ד' אחיו של המערער, אשר סיפר כי המערער לא היה בבית כאשר חזר מהמסעדה, אלא הוא ראה אותו לאחר אירוע הרצח נכנס מהכניסה האחורית של הבית "נרעש כולו" – תומכת בהפרכת גרסת האליבי של המערער. זאת ועוד, בית המשפט התייחס לעדות שכנתו של המערער ס', אשר מכירה אותו מזה 11 שנים, ואשר בין בתיים מפרידה גדר בלבד. בהתאם לעדותה, היא ראתה את המערער בחצר האחורית של ביתו, בליל האירוע, וזיהתה אותו בוודאות, וזאת בניגוד לגרסת האליבי של המערער.

17. בנוסף, בית המשפט התייחס לפרטים המוכמנים שמסר המערער במסגרת חקירותיו, פרטים שיכלו להיות ידועים רק לרוצח המנוח, כפי שיפורט כעת.

כך למשל, נקבע כי המערער ידע שהמנוח נרצח בדקירות סכין, ותיאר את "סכין הברז" אותה הביא מביתו, סכין שהתאימה לתיאור של הסכין שנתפסה, ועליה ד.נ.א של המנוח; בנוסף, המערער ידע כי המנוח נדקר כאשר חזר מהעבודה יחד עם שכנו ק', ואף ידע כי בן המנוח הגיע סמוך לביתו באותו פרק זמן בו הגיע גם המנוח; המערער ידע לספר כי המנוח נדקר בתוך חצרו החשוכה סמוך לשער הכניסה לחצר, ואף ידע לתאר את מיקום הגופה; המערער ידע כי הרוצח עטה רעלה, היה עליו קפוצ'ון, ואישר כי חבש גם

כובע; המערער תיאר את האירוע בהודאותיו ובשחזור, וידע כי מדובר בלוח זמנים קצר ביותר, נוכח התקרבותו של בן המנוח למקום, בתארו כי דקר את המנוח "מהר מהר"; המערער אף ידע לתאר את כיוון ומסלול הבריחה של הרוצח; המערער ידע כי הסכין ששימשה להמתת המנוח נזרקה בדרך לביתו, ואף תיאורו את הסכין תאם כאמור לסכין שנתפסה במסלול מנוסתו מהזירה.

18. בית המשפט אף מצא חיזוקים ראייתיים רבים להודאתו של המערער, ועיקרם יפורט להלן.

ראשית, המערער אישר בהודאתו כי ביקר בליל הרצח במסעדה בה עבדו אחיו ד', ובנו של המנוח, הוא שוחח עם האחרון על עבודתו, הביא לשניהם בירות, והחביא אותן במרפסת המסעדה. גרסה זו אומתה אף בדבריהם של בן המנוח ואחיו של המערער.

שנית, הסרטונים שהופקו ממצלמות האבטחה שנתפסו על-ידי המשטרה עולים בקנה אחד עם המקומות ועם לוחות הזמנים שבהם היה המערער עובר לאירוע הרצח – הוא נצפה קונה בירות ומגיע למסעדה עם שקית הבירות.

שלישית, גרסת המערער לפיה דקר את המנוח בחצר ביתו באמצעות סכין מיד לאחר שהמנוח חזר מעבודתו בהסעה ונכנס לחצרו בסביבות השעה 00:30 בלילה – השתקפה גם בגרסתו של בן המנוח, אשר ראה את הרוצח יוצא מחצר ביתו במרחק של כ-2.5-2 מטרים, כשהוא רעול פנים ובידו "סכין נוטפת דם", סמוך לאחר השעה 00:30 בלילה, ואף זיהה אותו כמערער.

רביעית, מסלול בריחתו של המערער כפי שתיאר בהודאתו ואף בשחזור שביצע, תואם את גרסתו של בן המנוח.

חמישית, גרסתו של המערער בהודאתו ובשחזור שערך לגבי הסכין ששימשה לדקירת המנוח – חוזקה בעצם מציאתה של הסכין המתוארת בין השיחים, בנתיב הריצה של המערער, ועליה פרופיל ד.נ.א. התואם את זה של המנוח. בנוסף, ממדי הסכין התאימו למרבית הממצאים שהופיעו בחוות הדעת הפתולוגית של ד"ר קריספין, שאישר כי הסכין יכולה לגרום את הדקירות על גופו של המנוח, ובפרט את פצע הדקירה והחתך הקטלני כב' (מוצג ת/214).

שישית, גרסתו של המערער בהודאתו, כי בהגיעו הביתה מהחצר האחורית מצא את אחיו ד' בבית, נתמכת בגרסתו של האח, אשר סיפר כי המערער לא היה בבית עת הגיע הביתה, והוא אף ניסה להשיג אותו בטלפון ללא הצלחה.

שביעית, גרסתו של המערער בהודאתו כי זרק את בגדיו, נעליו והכפפות בסוף אירוע הרצח לתוך הקמין שבביתו, מתיישבת עם דבריו של אחיו ד', אשר מסר כי המערער זרק פריטים שונים לקמין, לרבות כפפות שחורות אותן לא ראה בעבר.

שמינית, בית המשפט המחוזי ציין כי המערער הותיר רושם בלתי מהימן במהלך עדותו בבית המשפט, והתקשה להתמודד עם אמרות אותן אישר בחקירותיו במשטרה. נקבע כי הסבריו היו בלתי סבירים בעליל והוא לא הצליח לערער את אמינות הודאותיו. משכך נקבע, כי יש בדבריו של המערער בבית המשפט כדי לחזק את הודאותיו במשטרה.

19. עוד התייחס בית המשפט המחוזי, לפרטים הקושרים את המערער לאירוע הרצח. כך למשל, נקבע כי השאיר את הטלפון הנייד שלו בביתו בליל הרצח, כדי שלא ידעו היכן הוא נמצא; כן נקבע כי לוחות הזמנים, כפי שהופיעו בסרטונים ממצלמות האבטחה של השכן ק', מתיישבים עם תיאור האירוע כפי שמסר המערער בהודאתו.

20. כמו כן, בית המשפט התרשם מעדותו של בן המנוח, אשר היה זה שהוביל לחשיפת המערער כמי שהמית את אביו, הן בהודעותיו, הן ב"הובלה וההצבעה" שביצע, והן בהטחת הדברים בפני המערער. נקבע כי גרסתו הייתה עקבית ומהימנה, הן לגבי מפגשו עם המערער עובר לרצח, הן לעניין הבאת הבירות על-ידי המערער למסעדה, והן לגבי האופן בו עוכב על-ידי אחי המערער מלשוב לביתו בליל הרצח.

עוד נקבע בהקשר זה, כי דבריו של בן המנוח נמצאו אמינים, משסיפר על "המפגש המצמרר שחוה מול רעול הפנים שפתח את שער ביתו בצאתו מהחצר ובידו סכין נוטפת דם" (עמ' 20 להכרעת הדין), ואשר ברח בריצה לכיוון בית השכנים, המאפשר הגעה לכניסה האחורית של בית המערער. נקבע כי גרסה זו אף אושרה בהמשך על-ידי המערער עצמו, בהודאתו ובשחזור שערך, והוכח גם שהסכין ששימשה לדקירת המנוח נמצאה במסלול בריחתו של המערער, כפי שתואר.

נקבע כי לליבת גרסתו של בן המנוח ישנם חיזוקים בעדויות ובראיות חפציות שונות, והיא עולה בקנה אחד אף עם גרסת אחיו של המערער ואף עם חלקים בגרסת הודאת המערער.

21. בית המשפט המחוזי אף עמד על יחסי העוינות בין המערער לבין המנוח ועל קיומו של סכסוך גלוי ומתמשך ביניהם, [...] כפי שאף עלה מחקירת המערער (אף בשלב בו כפר בביצוע הרצח), וכן מעדותו בבית המשפט.

קיומו של סכסוך כאמור, אף עלה מדבריו של בן המנוח במשטרה, ואף מדבריהם של עדים נוספים, כפי שפורטו בהכרעת הדין: ק', שכנס של המנוח ושל המערער; א', בנו של בן דודו של המנוח; ח', בנו של שכנו וקרובו של המנוח; ע', בן משפחה נוסף של המנוח; ו-מ', קב"ט המפעל שבו עבדו המנוח והמערער. נקבע כי גרסאותיהם של העדים חיזקו זו את זו.

22. [...].

23. אשר לגרסתו של ד', אחיו של המערער – נקבע כי הלה מסר הודעות מפלילות במשטרה, ולפיהן, בערב האירוע, בהיותו עובד במסעדה, ביקש ממנו המערער לעכב את בן המנוח בתום המשמרת המשותפת שלהם, ואף רכש עבורם בירה לשם כך. נקבע כי ד' עיכב את בן המנוח, הם שתו ביחד בירה ולאחר מכן הלכו לביתם. ד' מסר כי הוא החל לחשוש בעקבות בקשתו של המערער, וניסה לטלפן אליו, אך המערער לא ענה. לדבריו, כאשר הגיע לביתם, המערער לא היה בבית, וכשהגיע לפתע, שרף כפפות ודברים נוספים בקמין, וסירב באותו שלב לספר לו מה קרה.

ואולם, בעדותו בבית המשפט, ד' חזר בו מדבריו במשטרה והוכרז כ"עד עויין". בית המשפט המחוזי העדיף את ההודעות המפלילות שמסר ד' במשטרה, על פני עדותו בבית המשפט, וזאת לאור אותות האמת שנתגלו במהלך מסירתן, הראיות החיצוניות שהובאו, המתיישבות עימן, והחיזוקים הראייתיים שנמצאו להן, כפי שיפורטו להלן. נקבע כי עדותו של ד' בבית המשפט היתה "עדות מגמתית ורוויית סתירות פנימיות, וניכר היה כי ביקש לשדר מסר של חוסר שיתוף פעולה עם ההליך, כדי להימנע מהפללה של אחיו הנאשם [המערער – י' א']". (עמ' 90 להכרעת הדין).

לגרסתו המפלילה של ד', מצא בית המשפט חיזוקים ראייתיים כאמור, וביניהם, כי גרסתו של האח ד' בסוגיית עיכובו של בן המנוח בליל הרצח לבקשתו של המערער, מתיישבת הן עם גרסתו של בן המנוח והן עם גרסתו של ש', עובד המסעדה, שעבד יחד במשמרת עם בן המנוח ואחיו של המערער, בליל הרצח. כמו כן, דבריו של האח על אודות החששות שלו בדרכו הביתה, וניסיונותיו להשיג את המערער טלפונית ללא הצלחה, עולים בקנה אחד עם דבריו של המערער בהודאתו וכן עם מחקרי התקשורת, המלמדים על שיחות מהטלפון של האח אל המערער באותה שעה. בנוסף, נקבע כי דבריו

של האח על אודות התנהגותו המפלילה של המערער, לאחר שהגיע הביתה – העובדה ששרף את הכפפות ופריטי לבוש נוספים בקמין, וסירובו לענות לאח היכן היה ומה עשה – מהווים חיזוק לגרסתו המפלילה של האח.

24. בית המשפט אף התייחס לעדותו של ק', שכנו וקרובו של המנוח, אשר גר בסמוך אליו, באותו מתחם. נקבע כי עד זה הוא אובייקטיבי ומהימן ומסר גרסה עקבית לגבי ההתרחשות בליל הרצח, אשר נתמכה בצילומי האבטחה שנתפסו (מוצג ת/101). מעדותו עלה כי חזר מהעבודה בהסעה עם המנוח, ראה את בן המנוח מגיע אחריו, הם בירכו זה את זה, ומיד לאחר שכן המנוח הלך הביתה, הוא שמע צעקות. הוא רץ למקום במהירות, וכאשר נכנס בשער החצר, ראה את המנוח שוכב על גבו כשהוא מוטל על הארץ, ואת בנו לידו המום וצועק. עוד נקבע, כי עד זה מסר כי בעת הגעתו לחצר, הגיעו אף אשת המנוח ובתה ביחד למקום.

25. אשר לעדותו של ח', בנו של השכן ק', נקבע כי אף גרסתו מהימנה. עד זה סיפר כי יצא מביתו בעקבות צעקות ששמע, רץ במהירות למקום הצעקות, הגיע תוך שניות לחצר המנוח, ושם ראה את המנוח שוכב על הארץ, את בנו לידו זועק, וכן את אשתו ואת בתו. [...].

26. אשר לזיהויו של המערער כמבצע העבירה, נקבע כי בנו של המנוח זיהה את המערער באופן ספונטני, ונוכח היכרותם הקרובה, לא היתה חובה לערוך מסדר זיהוי. בהקשר זה נקבע כי גרסת בן המנוח בעניין מקורות הזיהוי של המערער היתה "גרסה מתפתחת" – ראשית אמר שזיהה אותו לפי מבנה גופו, בהמשך לפי הבגדים שלבש, אחר כך לפי תנועות גופו, ובהמשך תלה את הזיהוי בקווים ראייתיים נוספים. משכך נקבע כי מידת האובייקטיביות של הזיהוי אינה ברף הגבוה. אף על פי כן, נקבע כי בן המנוח זיהה את המערער "זיהוי של ממש", ודבריו נתמכו בראיות מהימנות אחרות, לרבות אישורו של המערער עצמו בהודאתו במשטרה, לפיה כשיצא משער החצר, ראה את בן המנוח עומד על הכביש, במרחק של מטרים ספורים ממנו.

בעניין זה, השופט א' לוי התרשם אחרת, וקבע כי במהלך כל חקירת המשטרה, בן המנוח מסר דברי אמת ביחס לזיהויו של המערער בזירה. לדידו, זיהוי המערער היה "זיהוי ודאי ומדויק", כזה אשר ניתן היה להשתית עליו ממצא עובדתי מפליל מעבר לספק סביר, גם ללא ראיות מחזקות כלשהן.

27. [...].

28. [...].

29. כעת אפנה לדון בסלע המחלוקת בהכרעת הדין כאמור, אשר נגע לדו"ח הפתולוגי, שהוכן על-ידי הפתולוג ד"ר קריספין, לאחר נתיחת גופת המנוח (מוצג ת/197). מהדו"ח הפתולוגי עלה כי הסיבה למותו של המנוח היא "הלם תת נפחי כתוצאה משני פצעי דקירה וחתך, שכל אחד קטלני בפני עצמו" (עמ' 109 להכרעת הדין). השופטים, כאמור, נחלקו בדעותיהם בפרשנותם את הדו"ח הפתולוגי. שופטת המיעוט ד' סלע הגיעה למסקנה כי:

"ד"ר קריספין קבע כי אינו יכול לשלול שכלל פצעי הדקירה או חלקם נגרמו על ידי יותר מסכין אחת או אפילו שתיים; לאחר בדיקתה של הסכין שנשאה DNA של המנוח, קבע הפתולוג כי יתכן שכלל הדקירות נדקרו בעזרתה, אך הוא אינו יכול לאשר זאת, כי לגבי פצע קטלני 5א, הסיכוי לכך הוא כ-50% בלבד, בעיקר נוכח הממדים של החתך מול הסכין; לגבי פצע קטלני 5ב, הסבירות יותר גבוהה, ולכן קבע כי הסיכוי שהפצעים הקטלניים נגרמו על ידי שתי סכינים הוא 'חצי חצי'." (עמ' 109 להכרעת הדין, ההדגשות במקור).

אשר על כן, ועל סמך חוות הדעת הפתולוגית, שופטת המיעוט הגיעה למסקנה כי ישנה אפשרות ממשית שהיו שתי סכינים שגרמו לדקירות, ובעיקר לדקירה הקטלנית 5א. בהתאם למסקנה זו, בין היתר, השופטת ביססה את היתכנותו של התרחיש החלופי, כפי שיפורט בהמשך הדברים.

לעומת זאת, שופט הרוב א' לוי הבהיר ביחס לדו"ח הפתולוגי, כי ד"ר קריספין ציין במפורש שקיים קושי להעריך את ממדי להב הסכין בצורה מדויקת:

"ד"ר קריספין הבהיר בעדותו את המובן מאליו – אין ניתן לקבוע, כי אותה סכין גרמה לשתי דקירות שונות. עם זאת, הוא הדגיש, כי אין ניתן לשלול זאת – וכאן העיקר. משד"ר קריספין נדרש שוב ושוב לשאלה [...] האם מדובר בסכין אחת או יותר שגרמה את הפציעות? השיב את התשובה היחידה שיכול היה להשיב, והיא: 'אין לי דרך לקבוע שלא מדובר בשני סכינים בעלי מאפיינים דומים'. [...] לפיכך, השיב, שיכול שסכין אחת גרמה את הפצעים 5א ו-5ב ויכול שסכין נוספת (זהה או דומה מאוד בתכונותיה) הצטרפה לאותה סכין בגרימתם." (עמ' 290-291 להכרעת הדין, ההדגשות במקור).

לפיכך, השופט א' לוי הגיע למסקנה כי בקביעתו של ד"ר קריספין אין כדי לערער את התפיסה שלפיה דוקר אחד ביצע את כל הדקירות בגופו של המנוח. בנוסף קבע, כי אין דבר בחוות הדעת שיש בו כדי לחזק את התרחיש החלופי אותו הציגה שופטת המיעוט. נקבע כי העובדה שיתכן שסכין אחרת, אשר דומה לסכין בה עשה המערער

שימוש, יכולה היתה להיות מעורבת בדקירות – אין בה יתרון או חידוש כלשהו. ואולם, העובדה שהסכין בה השתמש המערער היתה כשירה ומסוגלת לגרום לכל הדקירות שנמצאו – יש משמעות ראייתית רבה.

שופט הרוב ע' קוטון הגיע למסקנה נחרצת אף יותר מקריאת הדו"ח הפתולוגי, וקבע כי המערער דקר את המנוח את אחת הדקירות שכונתה "פצע דקירה ב5", אשר התאימה לתיאור הדקירה שנמסר מפי המערער, והיא אחת הדקירות שהביאו למותו של המנוח.

חיזוק לקביעתו, מצא השופט ע' קוטון בעמדתו של ד"ר קריספין בדבר הסכין שגרמה לאותה דקירה. בנוסף, נימוקיו התבססו על כך כי מדובר בסכין שנמצאה במסלול מנוסתו של המערער, סכין שצולמה ושאותה זיהה המערער; סכין שהמערער השליך בעת בריחתו, ושעליה אותר פרופיל הד.נ.א. של המנוח. עוד נקבע כי הסכין נמצאה מתאימה לדקירה המדוברת, מבחינת אורך הלהב ועוביו המשתנה. לפיכך קבע השופט ע' קוטון כי:

"אשר לדקירה זו (פצע דקירה ב5), שוכנעתי במידת הוודאות הנדרשת שמקורה בפעולת הנאשם [המערער – י' א'], ובניגוד לחברתי לא נותר עמדי בהקשר דנן ספק סביר של ממש. לטעמי יש לקבוע כי הנאשם הוא הדוקר שביצע את הדקירה שהוגדרה כפצע דקירה ב5 והוא האחראי לה." (עמ' 334 להכרעת הדין).

30. עניין נוסף אשר עלה בהכרעת הדין בהקשר זה, קשור לפער בין העובדה שהמנוח נדקר בגופו 7-8 דקירות, לבין הודאתו של המערער לפיה הוא דקר את המנוח 2-3 דקירות. שופטת המיעוט התייחסה ל"פער משמעותי" זה כ"סוגיה חשובה בנסיבותיו הספציפיות של תיק זה, והיא נותרה עלומה" (עמ' 235 להכרעת הדין). השופטת אף התייחסה לכך שחוקרי המשטרה לא העמיקו חקר בשאלת מספר הדקירות והפער המצוי בין הדו"ח הפתולוגי לבין דבריו של המערער בהודאתו בעניין זה, והשאלה נותרה בלתי פתורה, ומהווה מחדל חקירתי חמור.

31. [...].

32. שופטת המיעוט אף התייחסה לציר הזמן באירועי הרצח וקבעה כי אירוע הדקירות היה קצר ביותר, בעיקר נוכח הופעתו של בן המנוח באזור הזירה. נקבע כי פרק הזמן שבו שהה המערער בזירה לאחר הגעת המנוח – ואשר המערער היה מודע לו משמע את קולו של בן המנוח – לא עלה על 8-9 שניות. לפיכך קבעה:

”אם גרסתו של הנאשם [המערער – י' א'] נכונה, הרי שאין מדובר במי שהלך לרצוח את המנוח, התחרט לאחר שדקר 2-3 דקירות ועזב את המקום; מדובר במי שבא לרצוח את המנוח, אך מלאכתו הופרעה על ידי גורם שלא היה מתוכנן להיות שם, משהורה לד' לעכבו, והוא נאלץ לעזוב את המקום מוקדם משצפה.” (עמ' 244 להכרעת הדין).

בנסיבות אלה, קבעה כי כאשר שמע המערער את בנו של המנוח מתקרב, הוא ברח מהמקום לאחר שדקר אותו שתיים שלוש דקירות בלבד, זאת לאחר ששוכנע כי הרג אותו. עם זאת, קבעה, כי לא ניתן לקבוע מעבר לספק סביר כי המערער הוא זה שדקר את אחת הדקירות הקטלניות וגרם למותו של המנוח. משכך, שופטת המיעוט הגיעה למסקנה כי יש לזכות את המערער מעבירת הרצח מחמת הספק.

השופטת אף הדגישה בעניין זה את גרסתו של בן המנוח, אשר לפיה הוא לא נכנס מיד לחצר, אלא נסוג, ולאחר מכן צפה ב”רעול הפנים שרץ עד סוף הרחוב” ואף המתין עד שפנה לכיוון בית השכנים, כפי שהראה במהלך ההובלה וההצבעה שערך עם חוקרי המשטרה. נקבע כי מניתוח פרקי הזמן שהופקו ממצלמות האבטחה, עולה כי אם אכן היה אדם נוסף בחצר החשוכה, שהסתתר על המדרגות או במטבחון, והיה בעל אינטרס לדקור את המנוח ולהורגו, היה לרשותו פרק זמן דומה לפרק הזמן שעמד לרשות המערער, ומלאכתו היתה קלה יותר, מפני שהמנוח היה כבר פצוע ושרוע על האדמה בחצרו.

33. בנקודה זו, שופטת המיעוט בחנה אפשרות להיתכנותו של תרחיש חלופי, ולפיו, [...].

השופטת נימקה את היתכנותו המסתברת של התרחיש החלופי במספר נימוקים, וביניהם [...] ובעיקר, הפער בין מספר הדקירות שנתגלו בגופתו של המנוח לבין מספר הדקירות שעל ביצוען נטל המערער אחריות, כאמור.

34. לעומת זאת, שופט הרוב א' לוי קבע כי המערער היה זה שגרם ”במו ידיו” לכל אחת ואחת מהדקירות שנתגלו בגופת המנוח במסגרת הנתיחה שלאחר המוות. נקבע כי ”הוא והוא לבדו גרם (פיזית) למותו של המנוח” (עמ' 277 להכרעת הדין), כפי שיפורט להלן.

35. עוד קבע שופט הרוב, כי אי העמדתו של המערער על הסתירה בין מספר הדקירות כפי שעלו מדבריו באמרותיו, לבין ממצאי חוות הדעת הפתולוגית אינו מהווה כלל מחדל חקירתי בנסיבות העניין. זאת, היות שהמערער קיבל לידיו את כל החומר הראייתי עם

הגשת כתב האישום, ותגובתו היתה שהוא לא היה זה שדקר את המנוח. משכך היו פני הדברים, נקבע כי אף אם נניח דבר קיומו של מחדל חקירתי, משהמטרה נמנעה לעמת את המערער עם הממצאים הנוגעים למספר הדקירות, לא היה בכך כדי לסייע למערער בניהול הגנתו, משהכחיש בעדותו כל קשר לזירת הרצח.

לגופו של עניין, נקבע כי ניתן ללמוד מניתוח אמרותיו של המערער בכל הנוגע למספר הדקירות כי ניכר שהיתה בהן מגמה ברורה של צמצום מספר הדקירות לצורך העלאת טענה של היעדר כוונה להמית, כפי שקבע בעניין זה שופט הרוב:

"תאוריו של הנאשם [המערער – 'א'] בהקשר זה היו "מגמתיים ושקריים ונועדו לזרות חול בעיני החוקרים ובית המשפט על-מנת להכשיר את הקרקע לקראת טענה, אשר עשויה לעלות מטעמו במסגרת ההליך המשפטי, לפיה הוא לא גרם למותו של המנוח כלל ועיקר (בהיעדר התאמה בין מספר הדקירות המדווח מפיו לבין זה המצוי בגופה) או למצער, שהוא עצמו דקר דקירה אחת אפקטיבית בלבד וכי יכול שגורם עלום כלשהו השלים את המלאכה."

זהו התרחיש החלופי, אשר הביא את חברתי להימנע מלהמליץ על הרשעת הנאשם בגרימת מותו של המנוח. לטעמי, בכך, נפלה חברתי המלומדת ל'מלכודת' אותה טמן הנאשם בדברי הודייתו המגמתיים. " (עמ' 302 להכרעת הדין).

בהקשר זה נקבע שיש מקום לפלג את ההודאות של המערער – לקבל את הודאתו בדקירת המנוח ובכוונה לגרום למותו, ולדחות את טענתו לפיה דקר את המנוח רק פעם, או פעמיים או שלוש פעמים.

36. [...].

37. לבסוף, בחן שופט הרוב בפירוט רב ובאופן יסודי את התרחיש החלופי אותו הציגה שופטת המיעוט ושלל את סבירות התממשותו, כפי שיפורט להלן.

אשר לסוגיית המניע, נקבע כי [...] בנוסף, שער חצר הבית לא היה נעול, ומשכך החצר היתה נגישה לכל אחד, בכל עת.

לעניין לוחות הזמנים, נקבע כי שופטת המיעוט הרחיבה את פרק הזמן שבו המתין בן המנוח מחוץ לחצר עד לכניסתו אליה, כדי ליצור "זמן מת" שבו שכב המנוח בחצר, מדמם וגוסס לבדו. ואולם, כעולה מעדויותיהם של בן המנוח והשכן ק', אשר גרסאותיהם

נמצאו אמינות, מדובר בפרק זמן קצר מאוד. בן המנוח תיאר את מסלול בריחת המערער אשר רץ ב"מהירות מופרזת" כלשונו, וראה אותו ממשיך לכיוון בית השכנים. כאשר ההלם התפוגג, הוא ניגש לטפל באביו. בנסיבות אלה, כך נקבע, חלפו שניות מעטות מאוד מרגע בו נדקר המנוח ועד שבנו התייצב לצידו. לא היה די בשניות ספורות אלה כדי שאדם אחר, גם אם המתין בחצר הבית, ידקור מספר דקירות נוספות, יסתיר את הסכין, יעלה לבית ו"יעמיד פני מתעורר משינה".

אשר לאי עריכת החיפוש בבית המנוח סמוך לאחר הרצח, נקבע כי לאנשי המשטרה שהגיעו למקום לא היה חשד ממשי ומבוסס שהרוצח יצא מבית זה, אלא כי מדובר במי שנכנס מבחוץ ויצא החוצה, ואשר זוהה על ידי בן המנוח. [...].

אשר להנחה של שופטת המיעוט [...].

38. בסופו של יום, נקבע כי המסקנה המתחייבת היא שאפשרות של ביצוע בלתי מתואם בין המערער לבין [...] כמתואר באותו תרחיש, היא "אפשרות ערטילאית", שאינה מתיישבת עם השכל הישר, ואין בכוחה לעורר ספק סביר באחריותו המלאה של המערער לרצח המנוח.

39. סיכומו של עניין, דעת הרוב הרשיעה את המערער כאמור, ברצח בכוונה תחילה, עבירה לפי סעיף 300(א)(2), בצירוף סעיף 301 לחוק העונשין, בקובעה כי המערער גמר בדעתו לרצוח את המנוח, ביקש מאחיו לעכב את בן המנוח מלשוב הביתה, ארב בחצר ביתו של המנוח, רעול פנים ועם סכין לחיתוך בשר, וכאשר המנוח חזר מעבודתו ונכנס לחצר ביתו, התנפל עליו המערער ודקר אותו למוות.

לעומת זאת, שופטת המיעוט סברה כאמור, כי יש לזכות את המערער מחמת הספק מעבירת הרצח, שמא הדקירות שהספיק לדקור את המנוח, לפני שנמלט מהחצר, לא היו הדקירות הקטלניות המצויינות בחוות הדעת הפתולוגית. תחת זאת, לשיטתה יש להרשיע את המערער בעבירת ניסיון לרצח וגרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות.

בנוסף, המערער הורשע כאמור, פה אחד, בעבירות של שיבוש מהלכי משפט ובהאזנת סתר.

גזר דינו של בית המשפט המחוזי

40. על אף שהרשעת המערער היא בהתאם להוראת סעיף 300(א) לחוק העונשין, כנוסחו לפני תיקון 137 (הרפורמה בעבירות ההמתה), בית המשפט המחוזי מצא לנכון

לבחון את הסוגיה גם בהתאם לדין החל לאחר תיקון 137 לחוק העונשין, בהתאם לסעיפים 301א(1) ו-301א(5) לחוק העונשין, והגיע לכלל מסקנה לפיה דינו של המערער בגין עבירת הרצח שביצע, לאחר תכנון, הוא מאסר עולם.

41. בית המשפט עמד על הפגיעה בערך קדושת החיים, כבוד האדם ושלמות הגוף. נקבע כי הכאב, הסבל והנזק שנגרם לבני משפחתו של המנוח, ובעיקר לשני ילדיו הצעירים, אשר נותרו יתומים מאביהם, גלום בעצם מעשה הרצח ובתוצאותיו. כן ניתן משקל גם לעובדה שבן המנוח, אשר היה בן 17 בעת האירוע, עבר טראומה נוספת משראה את רוצח אביו יוצא משער ביתו ובידו כאמור "סכין נוטפת דם", והיה הראשון לראות את אביו שוכב פצוע אנוש על הקרקע בטרם נפח את נשמתו.

42. בית המשפט המחוזי התייחס לעברו הפלילי של המערער, אשר לחובתו הרשעה קודמת בשתי עבירות של שוד בצוותא, שתי עבירות של קשירת קשר לפשע, ועבירה של ניסיון לשוד, אשר בגינן נידון ל-54 ימי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, ופיצוי.

בנוסף, התייחס בית המשפט לטענות ההגנה, אשר הדגישה את הקשיים הראייתיים בתיק, לרבות מחדלי חקירה אשר מהווים לגישתה שיקול לקולה בגזירת דינו של המערער.

43. אשר למתחם העונש ההולם, בית המשפט המחוזי קיבל את עמדת המאשימה כי יש לראות בביצוע עבירות הרצח ושיבוש מהלכי משפט כאירוע אחד. בגין אירוע זה נקבע כי יש להטיל על המערער מאסר עולם, הוא עונש החובה הקבוע בחוק בגין עבירת הרצח.

אף לעניין עבירת האזנת הסתר, אשר בביצועה הודה המערער בתחילת משפטו, קיבל בית המשפט את עמדתה של המאשימה, אשר ביקשה לקבוע כי מדובר באירוע נפרד, ומתחם העונש ההולם בגינו נע בין 9 ל-24 חודשי מאסר בפועל. נקבע כי הענישה בגין עבירה זו תוטל בחופף לעונש מאסר העולם שיוטל על המערער.

44. בית המשפט אף דן בפיצוי הראוי לנפגעי העבירה במקרה זה, ופסק למשפחת המנוח פיצוי בשיעור המרבי הקבוע בסעיף 77 לחוק העונשין, בסכום של 258,000 ש"ח. נקבע בהקשר זה, כי בפסיקת פיצוי בסכום המרבי הקבוע בחוק יש כדי להדגיש בעיקר את אחריותו של המערער כלפי ילדי קורבנו, ואת חובתו לפצותם על הסבל והצער שנגרמו להם כתוצאה ממעשיו הנפשעים.

45. לאור האמור לעיל, נגזרו על המערער עונש של מאסר עולם בגין עבירת הרצח ושיבוש מהלכי משפט; וכן מאסר בפועל למשך 12 חודשים בגין עבירת האזנת הסתר,

אשר ירוצה בחופף למאסר העולם שהוטל עליו; כן הוטל על המערער לשלם פיצוי לשני ילדי המנוח בסכום של 110,000 ש"ח לכל אחד, פיצוי לאלמנת המנוח בסכום של 19,000 ש"ח, ופיצוי לאמו של המנוח בסכום של 19,000 ש"ח.

תמצית טענות הצדדים בערעור

46. הערעור שלפנינו מופנה כלפי הרשעתו של המערער בעבירת הרצח ובעבירת שיבוש מהלכי משפט. טענתו העיקרית של המערער היא כי יש לזכותו מעבירת הרצח, בין היתר, בשל טענת אליבי שהעלה, טענות כנגד קבילות הודאתו, וטענות בנוגע לאמון שרכש בית המשפט המחוזי לגרסאות עדי התביעה, הכל כפי שיפורט להלן.

לטענת המערער, בעת אירוע הרצח הוא היה מצוי בביתו כשהוא ישן, והוא לא היה מעורב כלל ברצח. לפי הטענה, המערער התעורר בעת שהגיעו השוטרים לביתו על מנת לעצור אותו.

עוד טען המערער, כי הודאתו בחקירתו השביעית מיום 11.12.2016, לא ניתנה מרצונו החופשי, וכי החוקרים הפעילו עליו לחץ פסיכולוגי פסול, אשר פגם בחופשיות רצונו. לפיכך נטען, כי היה מקום לפסול את הודאתו מכוח דוקטרינת הפסילה הפסיקתית.

נוסף על כך, טען המערער כי לא היה ניתן לבסס את הרשעתו בעבירת הרצח על סמך הזיהוי שבוצע על-ידי בן המנוח. לפי הטענה גרסתו של בן המנוח ביחס לזיהוי המערער כמבצע הרצח, היתה "גרסה מתפתחת" שלא ניתן היה להשתית עליה ממצא עובדתי מפליל מעבר לספק סביר. כן נטען כי גרסת בן המנוח מנוגדת לגרסתו של א', בנו של בן דודו של המנוח. לפי הטענה, א' הבחין בבן המנוח בוכה זמן קצר לאחר האירוע, ושמע אותו אומר שלא ראה את פניו של הדוקר, אלא ראה באותו יום את המערער, וזיהה אותו לפי הבגדים שלבש.

בהקשר זה טען המערער, כי שגה בית המשפט המחוזי במידת האמון שרחש לגרסת בן המנוח, בנוגע לזמנים המדויקים וההתרחשויות מיד בסמוך לאחר הרצח. [...].

בנוסף, ובהקשר זה, תמך המערער בקביעותיהם של השופטים ד' סלע ו-ע' קוטון, [...] אשר לתרחיש החלופי שהוצג בהכרעת הדין, המערער טען כי השופט א' לוי טעה משקבע כי התרחיש החלופי אינו סביר.

נוסף על כך, המערער הלן על מחדלי חקירה שפגעו באופן קשה בזכויותיו. לטענתו, [...].

זאת ועוד, לפי הטענה, החוקרים נמנעו מלחקור את המערער על כל הדקירות שנמצאו בגופתו של המנוח, ולעמת אותו עם הסתירה בין דבריו באמרתו, לבין ממצאי חוות הדעת הפתולוגית.

עוד טען המערער בעניין מספר הדקירות, כי השופט א' לוי שגה בקובעו שהמערער דקר את כל הדקירות שנמצאו בגופת המנוח; ואף השיג על קביעתו של השופט ע' קוטון, אשר קבע שאחת הדקירות שדקר המערער – דקירה 5ב' – היא אשר הביאה למותו של המנוח, בהיותה קטלנית. לטענת המערער, מקום הדקירה עליו הצביע שוב ושוב בשחזור שערך, היה באזור המותן, ואינו עולה בקנה אחד עם קביעת בית המשפט לגבי דקירה 5ב' הקטלנית, אשר ממוקמת מעל קו החזה בקרבת בית השחי השמאלי.

בהקשר זה טען המערער, כי מאחר שיש סבירות ממשית לתרחיש חלופי, לא ניתן היה לקבוע בוודאות ומעבר לכל ספק, כי הוא זה שדקר את הדקירה הקטלנית – 5ב'.

47. מנגד, טענה המשיבה, כי יש לדחות את הערעור על הרשעתו של המערער.

המשיבה בטיעוניה סומכת ידיה על פסק דינו של שופט הרוב א' לוי, ומבקשת לאמץ את עמדתו, לפיה התרחיש החלופי הוא ספקולטיבי, חסר עיגון כלשהו בחומר הראיות, ואף אינו עולה כדי ספק סביר באשמתו של המערער בביצוע רצח המנוח. עוד הוסיפה המשיבה, כי תרחיש זה, לפיו – בין יציאת המערער מהחצר לבין כניסתו של בן המנוח לחצר, [...] לא נשמע מעולם מפי המערער, והוא לא טען אותו בשום שלב.

לטענת המשיבה, בנו של המנוח ראה את המערער יוצא משער החצר, כשגופת אביו מוטלת על הקרקע, ואף סיפר את הדברים בשחזור שביצע (מוצג ת/120). כמו כן, על פי גרסת המערער בשחזור, כאשר פתח את שער החצר כדי להימלט, נתקל בבן המנוח, שבדיוק הגיע אל מול שער החצר (מוצג ת/147). לפיכך נטען, כי הנחת היסוד שבסיס התרחיש החלופי עומדת בסתירה גמורה לראיות המרכזיות ביותר בתיק – השחזורים שערכו הן המערער והן בן המנוח בזירת הרצח.

עוד טענה המשיבה בהקשר זה, כי אף הסרטונים והתמונות שהוצאו ממצלמות האבטחה (מוצג ת/99), אינם תומכים בתרחיש החלופי לעניין פרק הזמן בן 8 השניות, אשר חלף בין יציאת המערער לבין כניסתו של בן המנוח לחצר (אותו מציינת השופטת ד' סלע בחוות דעתה). לפי הטענה, וכעולה ממצלמות האבטחה, בין יציאת המערער מהחצר וההיתקלות בבן המנוח, לבין זעקותיו של הבן לנוכח אביו המוטל על הקרקע, חלפו כ-3 שניות לכל היותר.

[...]

אשר לעדותו של ד"ר קריספין בהתייחס לדו"ח הפתולוגי שהכין לאחר נתיחת גופת המנוח, הפנתה המשיבה לקביעותיו של השופט א' לוי בחוות דעתו, וטענה כי השופטת ד' טלע נפלה לכלל טעות בהבנת עדותו של ד"ר קריספין. המשיבה הבהירה כי בהתאם לעדותו, אמר כי אין הוא יכול לדעת לגבי פצע הדקירה 5' דבר, בשל החתך המשמעותי של הפצע. לשאלת השופטת ד' טלע, האם הוא לא שולל ששני הפצעים בגופת המנוח יכלו להיגרם על ידי שתי סכינים שונות, השיב בחיוב. לגישת המשיבה, עדותו של ד"ר קריספין לא יצרה ראייה פוזיטיבית, לפיה קיימת אפשרות של 50% שהפצע נגרם על-ידי סכין אחרת, כפי שהסיקה השופטת ד' טלע בחוות דעתה.

עוד הוסיפה וטענה המשיבה, כי ההנחה בדבר מעורבות של סכין נוספת ברצח, אשר נמצאה בביוב, משוללת כל יסוד. על פי הראיות בתיק, הסכין המדוברת נמצאה בבריכת ביוב, אשר שייכת לקו של השכונה כולה, [...]. נוסף על כך, אין כל ראייה בתיק המלמדת על קשר כלשהו בין הסכין שנמצאה באותה בריכת ביוב לבין אירוע הרצח. זאת, בניגוד לסכין שנתפסה בנתיב ההימלטות של המערער, שעל גבה נמצא ד.נ.א. של המנוח (מוצג ת/196).

[...]

לטענת המשיבה, השוטרים הראשונים שהגיעו לזירה, שמעו את עדותו של בן המנוח, אשר נתקל במערער כאשר יצא מהחצר עם סכין בידו. [...].

דיון והכרעה

48. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובחומר הראיות שהוגש לבית המשפט המחוזי, ולאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים בדיון שהתקיים בפנינו – הגעתי לכלל מסקנה, כי דין הערעור להידחות, וכך אציע לחבריי לעשות.

49. אפתח בכך כי חלק הארי של טענות המערער מופנה כלפי ממצאי עובדה ומהימנות שקבע בית המשפט המחוזי. כלל ידוע הוא כי ביושבנו כערכאת ערעור בתיקים פליליים, אין אנו נוהגים להתערב בממצאים של עובדה ומהימנות שנקבעו על-ידי הערכאה הדיונית, אשר התרשמה באורח ישיר מהעדויות שהובאו בפניה ומהשתלבותן במארג הראייתי הכולל (ראו, למשל, ע"פ 7229/20 מירזייב נ' מדינת ישראל פסקה 20 (20.12.2021); ע"פ 6080/20 פלוני נ' מדינת ישראל פסקה 20 (21.7.2021)).

50. אשר לטענת האליבי של המערער, אעיר כי הטענה נטענה כבר בערכאה הדיונית, ונדחתה מכל וכל. אף אני סבור, למקרא ממצאי בית המשפט המחוזי והתשתית הראייתית בתיק, כי גרסאותיהם של בן המנוח ואחיו של המערער, כמו גם עדותה של השכנה ס', מפריכות כליל את טענת המערער לפיה ישן במיטתו בשעה שבה נרצח המנוח.

לפיכך, אין בידי להתערב בקביעת בית המשפט המחוזי, לפיה גרסת האליבי של המערער נסתרה בראיות ישירות ומהימנות. אציין כי להפרכת אליבי בראיות פוזיטיביות, להבדיל מטענת אליבי שאינה זוכה לאמון, יש משקל עצמאי ויש בה כדי לשמש ראית סיוע. (ראו: ע"פ 11235/05 פלוני נ' מדינת ישראל (30.5.2007); ע"פ 483/88 אפרגן נ' מדינת ישראל (8.2.1994); יניב ואקי דיני ראיות כרך ג', עמ' 1485 (2021); יעקב קדמי על הראיות חלק שני 859 (מהדורה משולבת ומעודכנת, 2009); ת"פ (מחוזי חיפה) 3029/04 מדינת ישראל נ' בן מוחמד בכרי (14.2.2005)).

51. אשר לטענות המערער בדבר זיהויו על-ידי בן המנוח, אין בידי לקבל את הטענות. לא זו בלבד כי מדובר בממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על-ידי הערכאה הדיונית ואיני רואה טעם מוצדק להתערב בהם, הרי שבענייננו הוכחה היכרות מוקדמת וקרובה בין המערער לבין בן המנוח, אשר התגוררו בשכנות זה לזה. בנוסף, יש לתת משקל לכך שבן המנוח זיהה את המערער באופן ספונטני, ואף פירט בעדותו כיצד ואיך הלה זוהה על-ידו.

לעניין זה, קבעתי בפרשה אחרת את הדברים הבאים, אשר נכונים אף לענייננו

אנו:

"ככלל, לערכאה הדיונית נתון שיקול דעת רחב בקביעת משקלו הראייתי של זיהוי שבוצע שלא על דרך של מסדר זיהוי בהתאם לנסיבות העניין. בפרט נקבע כי כאשר קיימת היכרות מוקדמת בין עד לבין נאשם, די בהצבעה על הנאשם הנסמכת על מהימנותו של העד תוך התחשבות בתנאי זירת האירוע אשר עשויים היו להקשות על זיהוי הנאשם, ואין צורך בעריכת מסדר זיהוי – אף אם מדובר בהיכרות חזותית בלבד (ראו: ע"פ 1551/15 שולי נ' מדינת ישראל, בפסקה 33 (6.9.2016); ע"פ 6056/07 אלחמידי נ' מדינת ישראל, בפסקה 16 (26.3.2009); ע"פ 7187/07 והניך נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 (19.11.2008))." (ע"פ 779/19 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל בפסקה 12 (22.7.2019)).

52. אשר לטענות נגד קבילות הודאת המערער – אין מקום לחזור על הדברים ובית המשפט המחוזי התייחס לכך באריכות ובפירוט, תוך בחינת ההבטחה שניתנה והאמצעים הפסולים שעל פי הנטען ננקטו. אין בידי להתערב בקביעת הערכאה הדיונית לפיה

הודאתו של המערער מיום 11.12.2016 ניתנה מרצונו החופשי; כי לא היו בהבטחה או בלחץ הפסיכולוגי שהופעל את "העוצמה הנדרשת" המצדיקה את פסילת הודאת המערער; כי הלחצים הפסיכולוגיים שהופעלו על המערער במהלך חקירתו אינם עולים כדי פגיעה ברצונו החופשי; וכי אין מקום לפסול את ההודיה אף מכוח דוקטרינת הפסילה הפסיקתית.

53. יצוין בהקשר זה, כי בית המשפט המחוזי בחן באופן יסודי ובפירוט את הודאת המערער, והתרשם מסימני האמת שעלו ממנה. כפי שאף נקבע, הודאת המערער לוותה בתיאורים מוחשיים ומופשטים, ושיקפה את מחשבותיו ורגשותיו בליל המעשה ובמהלכו. זאת, לרבות תיאורו את יציאתו לחצר המנוח זמן קצר לפני הגעתו הצפויה מהעבודה בהסעה; תיאורו את ההמתנה בחצר החשוכה ושמיעת קולו של בן המנוח; ביצוע הדקירות; תגובת המנוח; הברייחה מחצר המנוח; המפגש ברחוב עם בן המנוח; הברייחה מהמקום בריצה לכיוון ביתו; זריקת הסכין בנתיב הברייחה; כניסתו לביתו, והימצאותו של ד' אחיו בבית; ושריפת בגדיו, לרבות נעליו והכפפות שעל ידיו בקמין שבביתו.

54. עוד אדגיש, כי הודאתו של המערער, לרבות השיחזור שביצע, מלמדת על היכרותו את פרטי האירוע – עצם הידיעה שהמנוח נדקר בסכין מטבח, מראַה הסכין, תיאורו של מסלול הברייחה, עצם השלכתה של הסכין והמקום בו נזרקה – ושוללת את גרסת המערער במשפטו כי מדובר בהודאת שווא, זאת בין השאר, בהיותם של פרטים אלה פרטים מוכמנים, שיכולים להיות אך ורק בידיעתו של מי שהגיע לזירה לביצוע המעשה.

55. כעולה מהחומר הראייתי בתיק, המערער נחקר תשע פעמים במשטרה, ומסר תשע הודעות. מתוכן, מסר 3 הודאות וביצע שחזור, אשר מתועדים בוודאו ובאודיו. בנוסף, קיימת האמרה ליד הכיור, אשר תועדה במזכר של החוקר ס', ועצם אמירתה אושר על-ידי המערער. הודאתו הראשונה של המערער, כמו גם השחזור והאמרה ליד הכיור קדמו לשחרורו של אחיו [...], ואילו שתי ההודאות האחרות ניתנו מספר ימים לאחר ששחרר.

לאור האמור, ובנסיבות אלו, ניתן לראות כי גם אחרי שחרורו של אחיו של המערער [...] ממעצרו, המערער דבק בגרסת הודאתו ומסר אותה פעם נוספת. על כן, נשמטת הקרקע תחת טענות המערער בערעורו הנוגעות לחופשיות רצונו במסירת ההודאה ולחוסר קבילותה.

56. גרסתו של המערער בהודאתו, בדבר מניעיו לסלק את המנוח מדרכו, נתמכת הן בראיות החיצוניות שהופקו ממכשיר הטלפון שלו, [...] והן כנקמה על כך שהמנוח התנגד לחזרתו של המערער לעבוד במפעל שבו עבדו, כפי שמסר בהודאתו. מדובר בהצטברות של פרטים המיוחדים לאירוע, ואשר משתקפים היטב בגרסאותיהם של עדי התביעה, וכן בראיות חפציות, כפי שפורטו לעיל. לפיכך, יש בידי לקבל את קביעת הערכאה הדיונית לפיה, אוסף הפרטים המשותפים לגרסת ההודאה של המערער, בצירוף ראיות התביעה, מלמדים כי הודאתו של המערער היא הודאת אמת.

57. אזכיר כי ביום 11.12.2016 (בחקירתו השביעית) המערער הודה בהמתת המנוח בשתיים-שלוש דקירות סכין, זאת לאחר שהתייעץ עם עורך דינו. המערער סיפר על התכנון וההכנות לביצועו של הרצח, תיאר את המעשה ביתר פירוט, סיפר כיצד ברח מזירת העבירה, זרק את הסכין והשמיד את בגדיו, נעליו, והכפפות ששימשו אותו. המערער שיחזר את המעשה ואף חזר והודה בדקירת המנוח פעם נוספת, ביום 20.12.2016, תוך אשרור הודאתו הראשונה, ותוך הבעת חרטה. גם בחקירתו האחרונה למחרת היום, מסר פרטים משלימים ולא חזר בו מהודאתו.

58. כעת אפנה לבחון את הסוגיה שבה נחלקו שופטי בית המשפט המחוזי, בדבר התרחיש החלופי שהציגה שופטת המיעוט – האם מעורר ספק באשמתו של המערער אם לאו?

מיותר לומר כי רף ההוכחה במשפט הפלילי מחייב את בית המשפט שלא להרשיע נאשם אם התעורר בעניינו ספק סביר המעוגן בחומר הראיות.

בענייננו נשאלת השאלה, האם מרף ההוכחה במשפט הפלילי, ולצורך עמידה בו, נגזרת הדרישה לבחינה ולהפרכה של קווי הגנה חלופיים (אשר בכוחם להטיל ספק באשמתו של הנאשם) גם אם לא נטענו על ידי ההגנה (לדיון מעמיק בשאלה זו, ראו: יניב ואקי דיני ראיות כרך ד', עמ' 2104-2109 (2021)). וכן ראו: ע"פ 4736/91 פטאיר נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (25.4.1994); ע"פ 8704/09 באשה נ' מדינת ישראל (11.11.2012) (להלן: עניין באשה); ע"פ 3902/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 33 (19.6.2019)).

ובמילים אחרות, האם מוטלת חובה על בית המשפט לבחון גם קווי הגנה שלא הועלו על-ידי ההגנה?

נדמה כי בפסיקה טרם הוכרעה השאלה האם על בית המשפט מוטלת חובה לבחון קווי הגנה חלופיים – גם כאלה שלא הועלו על ידי הנאשם. מדובר בשאלה שנשמעו לגביה דעות שונות, בין השאר תוך מתן משקל לשאלות משנה, כגון: האם מדובר בראיות

נסיבתיות או ישירות? מי העלה את הגרסה החלופית (הסניגור או הנאשם)? מהו מועד העלאת הגרסה החלופית? ועוד.

59. אני נמנה עם אלה הסבורים כי גם אם בעת חקירתו במשטרה, או בעת עדותו בבית המשפט, אין הנאשם מעלה תרחיש חלופי לגרסת הנאשם, כמו בענייננו, בית המשפט לא ימנע מעצמו בחינת דבר קיומו של תרחיש מזכה שעולה מחומר הראיות, שבכוחו להטיל ספק בגרסת המאשימה.

”חובה זו נגזרת מרף ההוכחה הפלילי הדורש כי אשמתו של הנאשם תוכח מעבר לכל ספק סביר ולאחר שהותרו כל הספקות הסבירים העולים מהעובדות שהוכחו בבית המשפט, בין שנטענו על ידי הנאשם (בעדותו), בין שנטענו על ידי ההגנה (במשפט) ובין שלא נטענו כלל” (יניב ואקי, דיני ראיות, כרך ד, בעמ’ 2015 (2021)).

מקובלת עליי בהקשר זה עמדתו של השופט הנדל בפרשת באשה:

”עיקרון יסודי הוא שהמשפט הפלילי איננו מתנהל סביב קו ההגנה של הנאשם. גרסתו של הנאשם וקווי ההגנה שהוא מציג בבית המשפט אינן חזות הכול. השאלה המרכזית שעומדת למבחן היא האם עמדה התביעה בנטל ההוכחה מעבר לכל ספק סביר. זוהי תכליתו של המשפט הפלילי.” (עניין באשה, פסקה 33).

בחינת תרחישי חפות או, לכל הפחות, תרחישים המצביעים על ספק באשמתו של הנאשם, תקפים גם אם אין הם עולים בקנה אחד עם גרסת ההגנה. ואולם, על התרחיש החלופי להיות מעוגן בראיות באופן שסבירותו תעמוד במבחן המציאות.

60. בענייננו, אני סבור כי התרחיש החלופי לא נתמך בראיות, ואינו מתיישב עם לוחות הזמנים באירוע, על כן הוא בגדר אפשרות רחוקה ותיאורטית, ואין בו כדי לעורר ספק אמיתי ומהותי באשמתו של המערער, כפי שאפרט להלן.

התרחיש החלופי עומד בסתירה הן לגרסתו של בן המנוח והן לגרסת המערער עצמו, בשחזור שביצע, כפי שתוארו לעיל. זאת ועוד, התייעוד העולה מסרטוני מצלמות האבטחה אף הוא שולל את התרחיש החלופי. בנוסף, אני סבור כי יש לקבל דעת הרוב בהכרעת הדין, אשר לא מצאה בחומר הראיות כי באירוע הרצח היתה מעורבת סכין אחרת, או דוקר אחר, ואף לא מצאה כל ראיה הקושרת את הסכין שנמצאה בבריכת הביוב של השכונה לאירוע הרצח בחצר המנוח.

[...].

משכך, איני מקבל את התרחיש החלופי שהוצג, ככזה המעורר ספק סביר באשמתו של המערער בביצוע הרצח.

61. אשר למחדלי החקירה להם טען המערער, אעיר מספר הערות. אכן, החקירה המשטרתית לא נועדה אך ורק לאיסוף ראיות להרשעתו של חשוד, אלא לאיתור ראיות שיובילו לגילוי האמת העובדתית (ע"פ 721/80 תורג'מן נ' מדינת ישראל, פ"ד לה (2) 466 (1981)). עם זאת, לא כל מחדל בחקירה גורם בהכרח לזיכוי הנאשם. כאשר קיימת תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של הנאשם, אין בקיומם של מחדלי חקירה כשלעצמם כדי לגרום לזיכוי (ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל (18.5.2006)). במקרה דנן, המחדלים הנטענים, כל אחד לחוד וכולם יחד, לא קיפחו את הגנתו של המערער ואף אינם פוגמים ב"יש" הראייתית (ראו פסק דיני ב-ע"פ 9284/17 חורש נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (5.3.2020). ראו גם השופט שטיין ב-ע"פ 9306/20 ברגות נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (29.4.2021)).

62. לעניין העונש אציין, כי אין בתיקון 137 לחוק העונשין כדי להועיל למערער, בבחינת "דין מקל", שכן גם בהתאם לדין החדש, מדובר בעבירה של רצח בנסיבות מחמירות לפי סעיף 301א(א)(1) לחוק העונשין, בשל קיומו של תכנון ו"לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית" – שהעונש בגינה הוא "מאסר עולם ועונש זה בלבד". לפיכך, אין להתערב בעונש שהושת על המערער, והוא יותר על כנו.

אשר על כן, אציע לחבריי לדחות את הערעור.

ש ו פ ט

השופט א' שטיין:

אני מסכים.

שׁוֹפֵט

המשנה לנשיאה נ' הנדל:

אני מסכים לחוות דעתו של חברי השופט י' אלרון שלפיה דין הערעור להידחות. עם זאת, אעיר כי לנוכח סימני השאלה ביחס להיות הודאת המערער מיום 11.12.16 חופשיה ומרצון, על רקע טענתו לגבי הבטחה שניתנה לו בדבר שחרור [...] אחיו ממעצר – מצאתי לנכון להדגיש במקרה זה כי מסקנתי לפיה אין להתערב בהרשעת המערער, בתוקף גם ללא התייחסות להודאה האמורה.

המשנה לנשיאה

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' אלרון.

ניתן היום, כ"א באדר א' התשפ"ב (22.2.2022).

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט

המשנה לנשיאה